

Wintertijd

Goedele Debeerst

Wintertijd

Dagboek van een novemberkind

ERTBRAND UITGEVERS

Stop.
– Waarmee?
– Met alles.
(Behalve wat nodig is om te overleven.)
Staak je verzet. Geef je over.
Dit is niet voor altijd, maar voor nu.
Het is geen straf. [lees dat opnieuw]
Het is verlichting verkleed als chaos.

(ANNEMIEK LECLAIRE)

Een boek van Ertbrand Uitgevers

Ertbrand Uitgevers is een imprint van Witsand Uitgevers
www.ertbrand.be
www.witsand.be

© Goedele Debeerst en Witsand Uitgevers, 2022
D/2022/12.051/3 – NUR 301 – ISBN 978-94-93292-02-4
Boekverzorging: Castles & Sand
Omslagillustratie: images72
Auteursfoto: Peter Janssens

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op
papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Kussengevecht, het begin van wat een einde leek

Later als ik groot ben, word ik een kussengevecht. Tweeëntwintig was ik toen ik die woorden dacht, maar vanbinnen nog altijd klein, als een kiezel achter een gedeukte vangrail aan de kant van de weg. Ik was van de baan gekaatst, al tollend, gepakt en gezakt met koene kinderdromen in mijn kielzog. Ik ging als een spookrijder tekeer: de verkeerde kant op, blindelings. Mensen riepen luidkeels en log, maanden me aan dat ik zo naar de maan zou gaan.

Ik kon de drukte niet langer verdragen, heb me zolang met alles in me verzet, totdat ik verschroeide aarde was. Hoe vertel je opgebrand, maar wel nog smeulen? Zo graag weer laaien willen gaan, maar het zwavelstokje net buiten handbereik? Hoe bal je je vuisten als alles pijn doet vanbinnen? Hoe leg je die verraderlijke chaos bloot? Ik heb het geprobeerd. Met een pen en met onmacht. (En intussen krabbel ik weer overeind.) Die woorden uit een jarenlange strijd als woest water leg ik teder in jouw handen. Verbondenheid is alles. We zijn niet alleen.

For a star to be born, there is one thing that must happen:
a gaseous nebula must collapse. So collapse. Crumble.
This is not your destruction. This is your birth.
(ZOE SKYLAR)

Toen ik opgebrand raakte van te lang te veel, legde ik mezelf de druk op om zo goed mogelijk en zo snel mogelijk te genezen (niet gek voor iemand die net daarom in een burn-out belandde). Dat lukte niet; dat was een illusie van jewelste. Gaandeweg leerde ik hoe vertragen ging, en in die donkerte werd ik ondersteund door meer dan één lichtpuntje, vaak uit onverwachte hoek. Ik wens vanuit heel diep in mijn binnenste dat mijn verhaal sterrenstof mag zijn, voor ieder die het leest, als het donker dreigt; want we zijn jaren later nu. Ik ben niet op de maan geweest, maar uit het donker kwam er licht.

Zwart is geen verdwijnen, begrijp ik nu.
Het is de belofte dat je iets te weten zult komen
dat je niet eerder weten kon.
(SARAH DOMOGALA)

Ik ben een novemberkind, en een bloemenmeisje. Ik hou van kleine dingen, doe alles ten volle, verzamel verhalen in woord en beeld. Ik ben helemaal weg van de natuur, creativiteit en kerst. Ik kan niet zonder ontdekken, levenslust, de zee, sterke banden tussen mensen, spontane verwondering, liefs en lente, het bos. Ik hou van trage reizen, van treinen, van te voet, en van omarmen.

Toen ik vijftientig werd, viel mijn wereld uit elkaar. Ik was opgebrand en leeg. De jaren erna waren een geschenk als de hemel die openbreekt na blinde paniek. Mijn lief een held. Hij kwam precies op tijd mijn leven in. "Het was zo donker dat ik overal lichtpuntjes zag", Loesje zei het al. Ik heb geleerd dat op de rem gaan staan wel degelijk brandstof voortbrengt. Dat ik de tijd daarin kan vertrouwen. Dat ik heel ben, ongeacht wat.

Als kind droomde ik vaak van wereldvrede, en dat ik vliegen kon. Ik was de middelste van drie kinderen thuis, ben een jongste dochter, getrouwd en voor mijn man verhuisd naar het land van windmolens en oranje. De moeder van mijn moeder was mijn heldin. Ik draag het leven op handen. Voor ons dagelijks brood bouw ik bruggen (wat hou ik van bruggen) tussen Nederlandstaligen en Vlaamse Gebarentaligen. Ik ben tolk en dat is mijn passie.

En ik schrijf. Dat heb ik altijd gedaan, met heel veel liefde (en toen ging op een dag het licht dus uit).

Dit is mijn leven op papier. Hoe ik opgebrand raakte. Terug naar nu en hier. Overbruggen wat overspoeld was. Blootleggen wat schulde en hilde en lacht. Wintertijd. Hier groeit liefde. Brieven, gedachten, gedichten, kattenbelletjes, woorden, verhalen, verzonnen zinnen, flarden, mijmeringen, geschreven dingen over vallen en weer opstaan, dromen van het licht achter de sterren en struikelen over geluk.

Lente en liefs, dat is mijn lijfspreuk; wintertijd het ritme van mijn hart. Wat er ook gebeurt, ik wens je iets dat liefde heet. Waar je ook heengaat, het ga je goed.

Goedele

Winter, ik was vijftien

Tijd voor tijd

Terwijl het licht brandde en
we een kaars ontstaken,
prevelde de staande klok
van oma tien voor vijf.
Mijn ogen staarden, dwaalden,
wilden de dag achter zich laten.
Pijn stuiterte bonzend
tegen mijn netvlies, schreeuwde:
"Laat mij eruit! Ik wil eruit!"
In stilte als sterren.
Op aarde was het nog dag, licht,
vijf voor vijf, maar achter
mijn glazen blik was het al nacht,
donker, tijd voor tijd.

Loslaten

Je bent nog steeds niets meer
dan een foto, een stilte
in de drukte van de wereld.
Mooi ingelijst, zo breek je niet.
Je ademt. Een teken van leven,
geloof ik. Als kabbelend water,
zo blijf je bij me.
Je leeft, maar je bent er
al even niet meer.
Weet je wel nog hoe ik heet?
Je slaapt, maar of je wakker wordt,
weet ik niet. De droom in je hoofd
is veel te mooi om los te laten.
Ik kan jou niet loslaten.